

Μαχμούτης Α, ἐξάδελφος. Τυπογραφία ἐν Βυζαντίῳ	25
Ὁσμάνης Γ, ἀδελφός.	3
Μουσταφᾶς Γ, ἐξάδελφος.	17
Ἀραμίτης Α, ἀδελφός	16
Σελίμης Γ, ἀνεψιός, ἐκθρονισθεὶς καὶ θανατωθεὶς.	19
Μουσταφᾶς Δ, ἐξάδελφος, ἐκθρονισθεὶς καὶ θανατωθεὶς.	1
Μαχμούτης Β, ἀδελφός.	34
Μεζίτης Α, υἱός, ὁ νῦν Βρασιλεῶν ἐνδόξως.	

Σημειωτέον, ὅτι ὁ μὲν Ὁσμάνης Α. ἐκυρίευσεν τὴν Παφλαγονίαν ἐν μέρει, ὁ δὲ Ὀρχάνης τὴν Προδσάν, τὴν πρώτην τῆς ἡγεμονίας σταθερὰν καθέδραν, ὁ δὲ Μουράτης Α. τὴν Ἀδριανούπολιν, τὴν δευτέραν τῆς ἡγεμονίας καθέδραν, ὁ δὲ Βαγιαζίτης, ὁ ἐπιλεγόμενος Κεραυνός, ἀφοῦ ἐκυρίευσεν τὴν Φιλαδέλφειαν, καὶ πολιουρχήσας τὴν Κωνσταντινούπολιν 7 ἔτη, ἀπέτυχε, συνελήφθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ταμερλάνου κατὰ τὴν περὶ Ἄγκυραν μεγάλην μάχην τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς τοὺς Ταταροὺς, γενομένην τῷ 1402. Μουράτης ὁ Β, ἕλγονος τοῦ Βαγιαζίτου ἐκυρίευσεν τὴν Φρυγίαν, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐπολέμησε πολὺν χρόνον κατὰ τῶν Ἑπειρωτῶν. Ὁ δὲ υἱός τούτου Μωχαμέτης Β, ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν τῷ 1453, ὡς προσημειώσαμεν, καὶ τὴν Τραπεζοῦντα τῷ 1460, καὶ τὴν Σινώπην, Κοστιμόνην καὶ Ἀμάσειαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄλλους ἔτι τόπους. Ὁ υἱός τούτου Βαγιαζίτης Β, κατέσχε καὶ διέλυσε τὴν μουσουλμανικὴν τῆς Πισιδίας [Καραμανίας] ἡγεμονίαν. Τούτου δὲ ὁ υἱός Σελίμης Α, ἐκυρίευσεν τὴν Συρίαν καὶ Αἴγυπτον καὶ Μεσοποταμίαν καὶ Ἀρμενίαν. Σουλεμάνης ὁ Μέγας ἐξεπόρθησεν τὴν Ῥόδον, τὴν Μηδίαν, τὴν Γεωργίαν, καὶ ἔπληξεν ναυτικόν, ἐκδόσας καὶ νόμους. Μέχρι τούτου θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ἡ ἀκμὴ τῆς Ὀθωμανικῆς δυνάμεως πρὸ τῆς ἐπιχειρηθείσης μεταρρυθμίσεως ὑπὸ τῶν νεωτάτων μεγάλων Σουλτάνων Μαχμούτου καὶ Μεζίτου.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Τὴν βούλησίν σου εὐλογῶ Δημιουργὲ τοῦ κόσμου!
 Τὸ πνεῦμα σου αἰσθάνομαι φωτίζον τὰ ἐντός μου.
 Ἀπὸ ἐσὲ δὲν κρύπτομαι
 Ἡ ὥρα μου ἐσήμανε τὰ ἀνομήματά μου
 Δὲν τὰ σιγῶ εἶν ἄπειρα υἱός σου πνιχτά μου!
 Εἰς σὲ ἀνακαλύπτομαι.

Σὺ, ὅστις ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐξένεγκες τὴν κτίσιν.
 Σὺ, ὅστις τῶν κτισμάτων σου αἰώνια τὴν φύσιν
 Ζωοποιεῖς καὶ ὀδηγεῖς,
 Εἰς σὲ τὰς τελευταίας μου δεήσεις ἀνυψώνων

Τὰς τελευταίας μου στιγμὰς εἰς τὲ ἀφιερώνων,
 Τὸν χοῦν ἀφίνω ἐπὶ γῆς.

Ἐλέησον τὰ πταίσματα, δέξου τὴν προσευχὴν μου,
 Ἰδέ μου τὴν κατάνυξιν, ἰδέ τὴν συντριβὴν μου
 Τὸ τῶν δακρῶν ρεῦμα μου!
 Ὡ σὺ, ἀένναος πηγὴ, ὅθεν ζωὴ ἐκβαίνει,
 Ὅπου ὁ σκόληξ ἀνθρώπος καὶ θνησκὼν μεταβαίνει,
 Παράλαβε τὸ πνεῦμά μου!

Τοὺς παναγίους νόμους σου οἱ ἥλιοι τελοῦσι.
 Τὰ ἄστρα εἰς τὸ νεῦμα σου πιστῶς ὁλοιοποροῦσι
 Τὴν ἀναλλοίωτον ὁδόν.
 Ἡ γιγαντώδης σφύρα σου παντοτεινὰ δουλεύει
 Ἡ κόσμους εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκμηδενὸς χαλκεύει
 Ἡ κόσμους ρίπτει ἐκποδῶν.

Ἡ ποίησις καὶ μουσικὴ τῶν οὐρανῶν σελπίζει
 Χορὸς ἀγγέλων φαινῶν τοὺς ὕμνους σου σκορπίζει
 Εἰς τ' ἀχανεὶς διάστημα.
 Τὴν δόξαν καὶ σοφίαν σου θαυμάζει καὶ δοξάζει,
 Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα σκιρτᾷ καὶ ἐκθειάζει
 Τὸ πᾶν, τῆς στιγμῆς ἐλάστημα.

Τὸν ἀναρχον, κτίδιον καὶ ἄσειτόν σου θρόνον
 Ἐπὶ πτερύγων ἔστησας ἀτελευτήτων χρόνων,
 Σκῆπτρον ἀστέρινον κρατῶν
 Καὶ τὴν αἰωνιότητα πορφύραν ἐνεδύθης,
 Καὶ ἐξ ἡλίων στέφανον λαβῶν περιεβλήθης,
 Τὸ ἄπειρον ἰχνηλατῶν.

Σὺ πλάστῃ ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸ ὕψιστον σημεῖον
 Τοξεύεις ἐπὶ τῶν σφαιρῶν τὸ βλέμμα σου τὸ θεῖον.
 Καὶ εἰς τὰ καταχθόνια
 Ἀναταράσσεις τοὺς μοχλοὺς, καὶ τυγκινεῖς τὸν ἄδην.
 Κ' ὑπερμεγέθεις μηχανὰς καινὰς ἐπιτροχάδην
 Σφουρηλατεῖς αἰώνια.

Σὺ εἰς τὴν ἄκραν κᾶθησαι τῆς κλίμακος τῶν ὄλων
 Εἰς ἣν τὸ ἄτομον πηδῶν τὸν ἄπειρόν σου θόλον
 Κατὰ βαθμοὺς διατρυπᾷ.
 Κ' ἐκεῖθεν τὴν περιστερὰν ἀκούεις λουομένην,
 Καὶ εἰς ἀνθέων κάλυκα τὴν μυῖαν πνιγομένην
 Τὰς πτέρυγὰς τῆς νὰ κτυπᾷ.

Ὡ! εἴθε, εἴθε ν' ἀναβῆ αἰσία κ' ἡ ψυχὴ μου!
 Καὶ νὰ σὲ φθάσῃ τρέχουσα ἡ ταπεινὴ εὐχῆ μου
 Τὴν νεσράν σου κλίμακα!
 Καὶ περιγυριζόμενος ἀπὸ χοροῦς ἀγίων,
 Νὰ εὐδοκήσῃς νὰ γραφῶ εἰς τῶν χρυσῶν βιβλίων
 Τὸν ἄφθαρτόν σου πίνακα!